

Виходить
з січня 1927 р.

№8 (1146)

Ціна номера 30 коп.

— Наш сусід таки справжній мужчина! Бачиш, він свою Наталку на руках носить.

3 Першотравнем!

Є в мене, шановні, традиція давня,
І я проти неї грішити не буду —
Найкращі вітання на день Першотравня
Шлю всьому трудящому чесному люду.

Хай вершаться задуми добрі та плани,
Хай сонце у мирному небі сміється,
Хай настрої ваш буде прозоро-весняний!..

Од щирого серця
Вашого Перця.

„НАЙ“, „НАЙ“, „НАЙ“, АБО На ГОЛОВІ заврунцюся-закучерявлюся, А В ГОЛОВІ ЩЕ Й НЕ ОРАНО

СЛОВЕСНА КАРИКАТУРА

Воно й сказати, на голові нині не дуже щоб так. Облазить голова. І не стільки від думок, скільки від злості. Сердиться дядько Сем.

Тут варто зауважити, що давно він не той. Був собі типовий, збірний образ американця. Як Міхель у Німеччині, як Джон Буль у Англії.

Тип — цибатий дядько з борідкою клинцем, в циліндрі і смугастих штанах. Персонаж Марка Твена. Тільки не сатирика Марка Твена, не памфлетиста, а гумориста-оповідача.

У колишньому дядькові Семові більше від шаржу, ніж від карикатури. В тодішньому дядькові ще — ні-ні та й проглядала особистість, котрий чхав на корони-трони та й на титули.

Словом — дядько «рівних можливостей».

Але минали роки і роки, і душа його все більше свиніла і свиніла, хоч зовні він усе більше ставав схожим на вовка.

А все від — «най».

Він раптом поспішив (та й силоміць!) запевнити інших, що країна його — США — «найдемократичніша», «найбагатша», «найвільніша», «наймогутніша», «найщасливіша», «найсильніша», «найгуманніша», «най»...

Господи, всіх тих «най» і не перелічиш. А коли й полічиш, то за останнім «най» з'явиться ще одне «най», і так їм і кінця не буде.

Далі все просто, як коржі з маком.

Дядько Сем розсудили «в елементи» і, як йому здається, цілком логічно: «Коли у мене всі — «най», то і я найшляхетніший пан! Пан на всю губу!» Відповідно: танцюй, враже, як пан каже!

Хто такий — «пан» — відомо, а «враже» — сусід ближній і сусід дальній. Дуже навіть дальній, бо «життєві інтереси» США, як заявляє нині дядько Сем, простяглися від Арктики до Антарктики, від Патагонії до Індійського океану, до Соломонових островів і далі, далі, городами навпрошки, по всьому світу.

Роками й роками вся зовнішня політика дядька Сема зручно вкладалася в поетичну строфу:

«Все моє, сказало злато,
Все моє, сказав булат,
Все куплю, сказало злато,
Все візьму, сказав булат!»

Куплялося (підкуплялося!) і бралось...

Коли в 1976 році у США святкували двохсотлітній ювілей своєї державності, історики підрахували, що протягом двохсот років свого існування США розв'язали двісті загарбницьких війн. Це для круглості рахунку — 200, насправді ж — чи то 212, чи то 214.

Це не рахуючи тих війн, що спалахували в результаті нацькування дядьком Семом однієї держави на іншу і велися на дядькові гроші,

дядьковою зброєю і... в дядькових інтересах.

Чому в голові ще й не орано? А для чого орати в мозку зайву звивину, коли там і так все складенько моститься: чого не купимо, те завоюємо, кого не купимо, то вб'ємо; за будь-яких обставин: чи калиткою потрусимо, чи з гармат пальнемо, а зиск матимемо!

Про що ж тут думати: купимо-візьмемо-вб'ємо-відберемо і т. д. в тому ж розрізі.

Роками, десятиліттями у гладенькому дядьковому мозку не могла навіть ворухнутися думка, що хтось може заперечити його країні, котра — «най», «най», «най» і ще багато разів — «най».

І в ім'я «життєвих інтересів» — сиріч, інтересів грошових мішків США, десятиліттями п'ється кров народів Латинської Америки, тягнуться хижі пазури в Африку, Азію, на Близький Схід, затагасться в залізні лещата мит і банківських процентів економіка країн Західної Європи...

Вільше того — ті, чия кров смочуть американські монополії, ті, хто вмивається солоним потом, аби ті ж монополії жиріли, ті, з кого вже здерли сорочку і приглядаються до штанів, мусять радіти, танцювати на одній ніжці (під музику дяді Сема!) від радості, що жертвують вони всім заради процвітання країни (читай — групи паразитів, що живе у цій країні), котра й так — «най», «най», «най»...

Не купимо, так захопимо, не захопимо (поки що!), так залякаємо! Наше буде!

Перші ускладнення з'явилися ще в жовтні 1917-го року.

Вже б тоді задуматися дядькові Семові, що колись воно та й урветься.

Кругом урветься. В усьому світі. Бо грав, грав дядько на басах, а доведеться зійти на волосін...

Думати не хотілося. В голові ж бо — не орано... Одна пісня: «не купимо, так відберемо»... «все моє, сказало злато, все моє, сказав булат»...

А воно, що не рік, що не десятиріччя, так струна за струною і — дринь-дринь, одна за однією і рвуться.

Дядько, по інерції, все ще грає тієї ж, а світ починає танцювати по-своєму, не від дядькової печі.

«Своя», така вже «своя» Латинська Америка, рік у рік виявляє дядькові Семові непослух, країна за країною звільняється від гніту дядькових монополій та й своїх торбохвватів, торує стежку в протилежний від шляхів дядька Сема бік.

Ну, з цих, та ще з народів Африки, Азії, що візьмеш? Темні, неписьменні... Так дядько й не встиг їх «доцивілізувати» до решти.

Але ж Західна Європа, Західна Європа!

Цивілізована, грамотикована... Американський спосіб життя як на неї шитий, їй би й заглядати в дядькового Семового рота, а вона хоче танцювати під свою, власну дудку.

Вже обурюються навіть деякі західноєвропейські країни, ображаються, що їх затискають різними економічними санкціями, митами, банківськими процентами.

Це б іще півбіди. Але ж народам цих країн не подобається, дуже не подобається, що дядько Сем, в ім'я того ж таки процвітання своїх «най», «най», «най» — штанів, хоче перетворити їхню батьківщину на такий собі експериментальний полігончик площею в кілька сот тисяч квадратних кілометрів, з сотнями мільйонів піддослідних кроликів жіночої і чоловічої статі. Для «обмеженої», «локальної» термоядерної війни. Щоб перевірити: можна чи не можна виграти «обмежену» термоядерну війну.

Що в лічені дні, коли не години, ота «обмежена» термоядерна війна зітре на гарячий термоядерний попіл європейську цивілізацію і культуру, дядько Сем якось не подумав, як не подумав і над тим, чим це може скінчитися для самого Сема.

Що робити, коли дядько Сем іншої політики не визнає? Що міг — купив, що не купив — так взяв, загарабав, а далі танцю не ма!

Радянський Союз і вся світова соціалістична співдружність на дорозі тим імперіалістичним танцем стала, до дядькової музики не прислухається!

Купити? Не продається.

Загарбати? Спробуй!

Залякати? Залякати-и-и! Може, злякається та дасть себе вкоськати і ошукати?

...І лякає дядько Сем. Уже котрий рік лякає. То розмірами бомб, то кількістю ракет, то якимось супербомбардувальником, то хімічною зброєю, то бактеріологічною зброєю, то ще якоюсь бідою. Уже котрий рік лякає, а ми не лякаємось, не боїмося, вкоськати-ошукати себе не даємо.

Не чує він чи не хоче чути могутнього мільйонноголосого народного «Ні! — термоядерній війні!» «Ні — гонці озброєнь!» «Так! — міцному мирові на нашій планеті!» Хочеться, дуже хочеться сподіватися, що йому ще не зовсім позакладало вуха, що він таки прислухається до цього всенародного голосу. Так чи не так — покаже час.

Микола БІЛКУН.

Виробниче об'єднання «Карпатпресмаш» — підприємство недавно збудоване. Першу продукцію видало в середині сімдесятих років. Отже, підприємство молоде, відповідно — сучасне. Високі, просторі цехи, крани над головою. Красота! Дух захоплює!

Весь завод — під одним дахом. Разом з начальником відділу технічного контролю Д. М. Бойчуком ми непомітно (бо між цехами нема ніяких перепо-

— І нам інколи вдається. Але як! Ми тоді працюємо по півтори, дві, а буває, і по три зміни підряд. А ще ітерівці з бюро головного конструктора і головного технолога кидають свої робочі столи й кульмани та приходять у цех складати преси. А ми, між іншим, працюємо на відрядній оплаті, і за преси, складені конструкторами й технологами, нам, як ви здогадуєтесь, не платять. Отже, такий, з дозволу сказати,

ВТК Перця

МОЄ НЕВДАЛЕ ІНТЕРВ'Ю

родок) переходимо з цеху в цех. Не зчулися, як опинилися в складальному. На таких просторах і робітників не зразу помічаєш. Але вони працюють. Он там бачу, і там, і там. І все ж мені видається, що їх начебто малувато. Можливо, не всі з'явилися на роботу?

— Ні, всі на місцях, — заспокоює мене Дмитро Михайлович. І додає: — Ото як ми останнім часом ретельніше взялися за трудову дисципліну, то із запізненнями майже покінчили, і з роботи ніхто раніше не йде.

І ще мимохіть відзначаю собі: ніде не бачив, аби хтось теревенив на робочому місці або перекурював.

Ну як, справді, не порадіти! Коли такий повний порядок!

Поки я, новачок, роздивлявся та захоплювався, до нас наблизився робітник. За ним — другий, третій, п'ятий... Представились: слюсарі-складальники. Третього розряду, четвертого, п'ятого...

— Даруйте, — кажуть, — чи можна у вас про дещо розпитати?

Отакої! Ситуація явно незвична: виходить, не я, а навпаки, в мене хочуть взяти інтерв'ю. Та що вдієш, відмовлятися якось не випадає.

— Прошу, питаєте.

— Скажіть, будь ласка, яке сьогодні число?

— Двадцять, — відповів упевнено. (Добре, що перед виходом із готелю заглянув у календар).

— Правильно, — погодилися, — двадцять. А чи знаєте, скільки пресів ми випустили з початку місяця?

— Ні, не знаю, — щиро признався я. (І, звичайно, пожалів, що перед тим не заглянув у відділ збуту і не взяв там цих даних).

— Так от знайте: жодного! І лише двадцять пресів більш-менш приблизно підготовлено до здачі. — Отак точно поінформували. І — чергове запитання: — Можливо, знаєте, скільки пресів ми маємо випустити за місячним планом?

Змушений був признатися, що й про це, на жаль, ще не довідався.

— П'ятдесят п'ять! — повідомили співрозмовники. Начальник цеху А. М. Юзвенко, котрий якраз надійшов на наше імпровізоване інтерв'ю, ствердив: так, цифри точні.

Я помітив, що інтерв'юєри трохи збентежені моїм невіглаством. Проте питають далі:

— А як на вашу думку, чи можна за один останній тиждень зробити те, що заплановано робити цілий місяць?

— Фантастика! — вихопилося у мене. Однак тут же згадав, що люди, які дають інтерв'ю, повинні висловлюватися дипломатичніше, й додав: — Зробити за тиждень місячну програму, мабуть, таки важкувато. Але іноді декому, я чув, це вдавалося.

ритм безпосередньо і негативно відбивається на наших заробітках. А хіба ж ми винні, що перші три тижні працюємо, як мокре горить, а останній — так, що не встигаємо витерти піт з чола?

— Як на мене, — сказав, — вашої вини у цьому нема.

— Отож. Треба, щоправда, дещо уточнити, — вніс поправку один з інтерв'юєрів. — Воно не так, щоб повністю три тижні ми марнували час. Перші дні кожного місяця, як правило, закінчуємо складати преси, котрі, за звітами, вже склали минулого місяця... Але от скажіть краще: чи може такий поспіх наприкінці місяця поліпшувати якість пресів?

— Взагалі скорий поспіх — людям посміх, — сказав я. Народна мудрість наче допомогла вдало, як мені здалося, ухилитися від прямої відповіді. Відчував бо, що інтерв'юєри потроху загнають мене у глухий кут. Раптом згадав, що головний інженер об'єднання Р. В. Фрик казав мені: «В нас не було жодної реклаमाції на преси», потім, щоправда, поправився: «Ні, здається, одна була». І я сказав:

— Але ж у вас, товариші, за весь минулий рік, богу дякувати, була лише одна рекламація.

— То не богу слід дякувати. А тому, що слідом за пресами відвантажують запасні частини у супроводі наладчиків, які на місці лагодять преси і налагоджують стосунки з замовником. Майже кожен з нас їздив отак лагодити й налагоджувати.

Ці пояснення мене, признатися, щиро порадували. Передусім тому, що мої співрозмовники відмовлялися дякувати богам, отже, були переконаними атеїстами. Що ж до високої якості пресів зі Знаком якості, то в мене такої переконаності чомусь уже не було. І все ж я висловив припущення:

— Але ж для того існують контролери ВТК, щоб неякісне не проскакувало. Заявив отак і наразився на чергове уїдливе запитання:

— А ви гадаєте, що в тому поспіху, в тій метушні, коли звідусіль чути: «Швидше! Давай! Жени!» — бідаки-контролери здатні все детально перевірити, провести всі необхідні випробування?

Останнє запитання видалося мені

Всесоюзне видавництво «Плакат» видало серію сатиричних малюнків, присвячених захисту природи. Вміщуємо один з цих плакатів.

Плакат М. УШАЦА

Де гербіциди розкидають
як попало,
Там тільки шкода,
а користі мало!

ІРОНІЗМИ

● *Круглий дурень: і вхопитися нема за що.*

● *Не так шкідливий виробничий шум, як шумиха.*

● *Доля усміхається лише тим, хто з нею не жартує.*

● *Натак розуміють лише тоді, коли з ним згодні.*

Юрій МЕЛИХОВ.
м. Полтава.

відверто риторичним. Тим більше, що від декого з контролерів я вже знав: нерідко на складання надходять деталі без клейма ВТК, замість накладних зі штампом, ВТК приносять службові записки з дозволом керівників закладати в прес не зовсім годящі деталі. Знав, що й комісія з союзного міністерства, котра напередодні мого приїзду до Івано-Франківська перевіряла роботу заводу, при всій елегантній ввічливості, властивій відомчим комісіям, відмітила: «Не в повному обсязі організовано

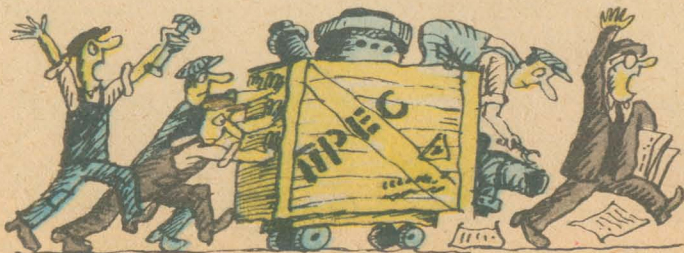
облік і аналіз браку», «Дозволи на тимчасові відхилення оформлялися не своєчасно», «На окремих деталях, що надходять на складання, відсутні клейма ВТК» і т. д. Спробуйте перекласти ці дипломатичні формулювання на звичайну мову — і зрозумієте, що воно насправді робиться.

Зваживши на все це, я, будучи людиною поміркованою, вирішив на останнє, явно риторичне, до того ж уїдливе запитання моїх інтерв'юєрів просто не відповідати. Про всяк випадок. Розумію, що моє інтерв'ю вийшло явно невдалим.

Та, зрештою, чому саме я мушу відповідати на ці запитання? Хіба в об'єднанні нема кому це робити? Пен-вен, що, приміром, Андрій Якович Гуржій, генеральний директор ВО «Карпатпресмаш», зуміє відповісти на все (а заодно вже й за все) куди краще за мене.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківськ.

Виставка

НАША ІГРОТЕКА

ШИРНЕТРЕБА

Чимало дітей мріють про майбутню професію будівельників, не підозрюючи, що іноді тим будівельникам буває непереливки. Наприклад, одержать вони раптом від постачальників нестандартні двері і рами, які в жодні отвори не входять, панелі з нерівностями, паркет деформований — і роби, що хочеш. Довго доводиться голову сушити, щоб з усього цього звести якісну споруду. Тому, щоб підготувати юного будівельника до майбутніх несподіванок, наша ігротека придбала іграшкові набори одеського виробництва, які так і називаються — «Юний будівельник». Деталі цього набору мають великі відхилення від стандартів, не припасовані одна до одної.

Якщо юному будівельникові вдасться зліпити з цього набору бодай якийсь будиночок, можна з певністю сказати, що ніякі складності майбутньої професії його не злякають.

ЗВУЧИТЬ... ТИША

Усе важче і важче втекти людині від гуркоту, брязкоту, гудіння, дзеленчання — всього того, що дарує нам цивілізація. І ніякі звукоізоляційні матеріали не можуть створити того, що часом нам так необхідно — тиші. Ми глухнемо від оркестрів у ресторанах та кафе, починаємо тіпатися від телевізора сусіди, який уперто забуває притишувати звук, незважаючи на попередження дикторів. І коли раптом доля дарує нам кілька хвилин тиші, ми ладні дякувати їй на весь голос. Як, наприклад, дякують відпочиваючі, повертаючись з міста Моршина (Львівська область) додому. Повертаються вони, як правило, не з порожніми руками, а з сувенірами. Наприклад — платівками, які їм записують на згадку про відпочинок у Моршинській студії звукозапису.

Так от, повертаються відпочиваючі додому, ставлять одну за одною платівки з написом, скажімо, ансамбль «Смерека» або «Співає Пугачова». А з платівки лине... тиша. Ані звуку! Як приємно посидіти у такій тиші, згадати. Хоча б тих же самих працівників студії звукозапису!

НА ЗАХИСТ МУХИ

Здавалося, ще вчора того чи іншого представника фауни було хоч греблю гати, а сьогодні раптом виявляється, що він на грані повного знищення. Щоб такого не сталося, і створюються різні гуртки і товариства по охороні. Скажімо, гурток «Друзів пінгвінів» або «Товариство захисників крокодилів».

Подібна хвиля почуттів накрила і працівників Коростенського заводу побутової хімії. Виготовляючи липучку для знищення мух, вони все роблять для того, щоб липуча стрічка своїм запахом відлякувала їх. А якщо котрась із мух таки наважиться сісти на стрічку, теж не біда. Бо клей на липучках висихає ще до того, як вони потрапляють до споживача.

Випускаючи брак тисячами і тисячами штук, працівники заводу, мабуть, міркують: краще, мовляв, нехай наша продукція потрапить на виставку «ширнетреба», ніж муха — до Червоної книги.

ОБ'ЯВА потрібна

інструкція для користування бинтом виробництва Лубенського хімфармзаводу, що на Полтавщині. Оскільки ми не можемо зробити звичайної пов'язки: то бинт розпадається на шматки, то несподівано його ширина в рулоні зменшується з п'ятнадцяти до двох сантиметрів, то він рветься в руках, то нитки стирчать з усіх боків.

Працівники міської лікарні № 16 м. Києва.

ЩЕ ОДНА ЗНАХІДКА

Працівники Брацлавського хлібозаводу на Вінничині не перестають дивувати своїх споживачів сюрпризами. То гудзик у хлібний буханець запечуть, то сигарету, то носову хусточку. А цього разу житель села Глинське Немирівського району знайшов у хлібині велику ганчірку. Відправивши її разом із хлібиною у стіл знахідок нашої виставки, він попросив урочисто повернути знахідку дирекції заводу.

ПРИЗ ЗА МУЖНІСТЬ

Цю нагороду було затверджено на виставці ще багато років тому. Адресувалася вона сміливцям, котрі самі наважаться надіслати свою продукцію на нашу виставку. Та поки що в жодного виробничника не вистачило на це мужності, не вистачило сміливості на самокритичне визнання браку в своїй роботі. І раптом ми одержали посилку з Криму, з Красногвардійського птахокомбінату. Керівники підприємства пропонували для нашої виставки... свою продукцію. Пухові ковдри і подушки, з яких густо вилазило і стирчало з усіх боків пір'я!

— Оце самокритика, — зраділи ми.

І тільки уважно прочитавши листа кримчан, зрозуміли, що ідеться про низьку якість тканини — тику, який постачають Донецький та Чернівецький бавовняні комбінати. Саме через цю браковану тканину дуже багато перо-пухових виробів повертається на підприємство.

Порадившись, виставком вирішив усе ж таки вручити приз кримчанам. Оскільки для того, щоб працювати з такою неякісною тканиною, треба мати неабияку мужність.

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Відома істина: чим більше людина заглиблюється у вивчення свого здоров'я, тим більше хвороб у себе знаходить. Знайшовши, починає самолікування. А до чого це призводить, ми добре знаємо з популярної медичної літератури. Припустимо, дізналася людина, що в неї підвищений тиск, — ночами не спить, апетит втрачає, працездатність зменшується. Бо хвилюється. Та й сам тиск від того хвилювання весь час підстрибує. Начебто безвихідна ситуація! А от у Черкасах таки знайшли вихід, випустивши у світ тонометр «Електроніка».

Купила «Електроніку» Галина Петрівна Тургун з міста Херсона. Зраділа дуже. Мовляв, тепер не треба щоразу бігати до поліклініки, щоб кров'яний тиск зміряти. І тут же, діставшись додому, вирішила дізнатися, як на неї вплинули позитивні емоції. Виявляється, чудово: тиск — ідеальний, хоч до спортивної секції записуйся! На радіощах вона покликala сусідку, яка теж гіпертонією страждає. І в неї тиск виявився нормальним. Родичі, знайомі, колеги — всі були в захопленні від показників тонометра, всім він щедро дарував ідеальні цифри кров'яного тиску...

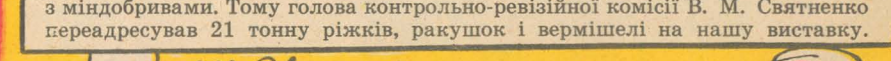
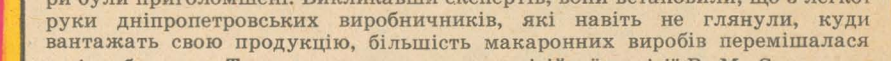
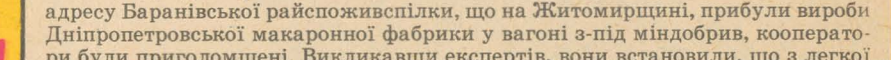
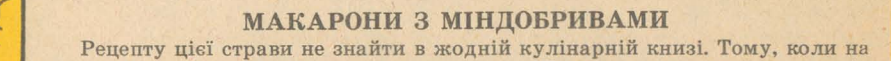
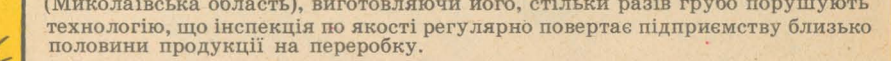
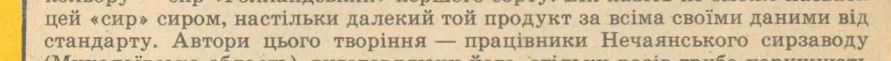
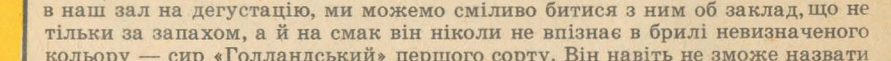
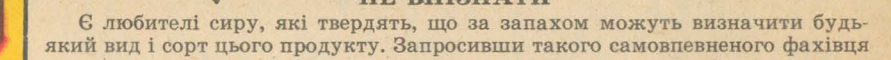
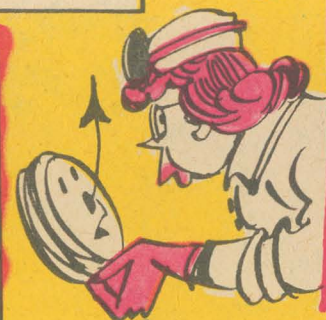
Врешті-решт, Галина Петрівна переконалася, що тонометр, за який вона заплатила аж сто карбованців, — справжнісінький брак. Але ті години та дні спокою і радості, які він подарував їй, — хіба вони не варті цих грошей?!

Зеруспакійний зал НЕ ВПІЗНАТИ

Є любителі сиру, які твердять, що за запахом можуть визначити будь-який вид і сорт цього продукту. Запросивши такого самовпевненого фахівця в наш зал на дегустацію, ми можемо сміливо битися з ним об заклад, що не тільки за запахом, а й на смак він ніколи не впізнає в брилі невизначеного кольору — сир «Голландський» першого сорту. Він навіть не зможе назвати цей «сир» сиром, настільки далекий той продукт за всіма своїми даними від стандарту. Автори цього творіння — працівники Нечаянського сирзаводу (Миколаївська область), виготовляючи його, стільки разів грубо порушують технологію, що інспекція по якості регулярно повертає підприємству близько половини продукції на переробку.

МАКАРОНИ З МІНДОБРИВАМИ

Рецепту цієї страви не знайти в жодній кулінарній книзі. Тому, коли на адресу Баранівської райспоживспілки, що на Житомирщині, прибули вироби Дніпропетровської макаронної фабрики у вагоні з-під міндобриків, кооператори були приголомшені. Викликавши експертів, вони встановили, що з легкої руки дніпропетровських виробничників, які навіть не глянули, куди вантажать свою продукцію, більшість макаронних виробів перемішалася з міндобривами. Тому голова контрольно-ревізійної комісії В. М. Святненко переадресував 21 тону ріжків, ракушок і вермішелі на нашу виставку.

КУКУРІКНУЛИ...

«Пішов же я на вулицю та й тепера каюсь»,— співається в українській народній жартівливій пісні.

«Потрапив бо до калюжі й досі вибираюсь»,— продовжують її на свій лад уже без жартів мешканці вулиці Кутузова у місті Малині на Житомирщині. Бо через ті самі калюжі, котрі, за відсутністю містка або принаймні хоч поганенького стоку для води, набігають і збираються на вулиці, не можна ні возом проїхати, ні пішому перейти.

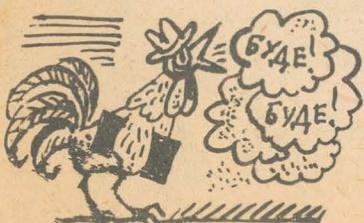
З року в рік жителі вулиці пишуть скарги і оббивають пороги різних установ. І що ж? Ви думаєте, їх хоч раз хтось не вислухав? Категорично відмовив! Нічого подібного. Навпаки, скрізь і всюди скажники зустрічали цілковите розуміння і гаряче співчуття. Їх лагідно заспокоювали. Авторитетно запевняли. Твердо обіцяли. А начальник міського комбінату комунальних підприємств тов. Левченко навіть у районній газеті «Прапор Жовтня» від 1 квітня 1982 року повідомив, що «перехрестя вулиць буде підсипано відсівом і прогрейдеровано в II кварталі нинішнього року. В наступних кварталах тут буде збудовано місток». Після такої солідної публічної заяви люди почали стрибати через баюри набагато веселіше, бо у них з'явилась надія... Що це був першоквітневий жарт начальника комбінату, вони здогадалися тільки тоді, коли ні у другому, ні в наступних кварталах ніякого ремонту тут ніхто так і не розпочав. Не пахне ним іще й досі. Поставивши на відповіді редакції свій автограф, тов. Левченко вирішив, що саме його й не вистачало для повного вирішення справи.

Трохи далі пішли одписувачі з виконкому Володимирецької (Ровенська область) райради народних депутатів. Відповідаючи на скаргу мешканців села Сопачів про відсутність клубу та автобусного сполучення з навколишніми населеними пунктами, вони не тільки повідомили сопачівцям, що «питання про будівництво клубу вирішується позитивно». Згарячу вони були навіть завезли у Сопачів купу каміння. На радість місцевих дітлахів. Бо у тому камінні, зарослому влітку лопухами, можна у піжмурки гратися, а взимку з отієї великої купи на санчатах кататися.

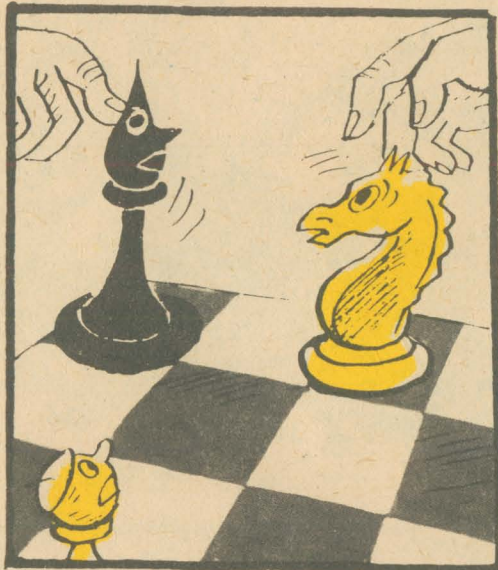
Про автобусне сполучення й говорити не варто. З цього приводу у відповіді сказано лише, що шлях до Сопачів не відповідає нормам і правилам експлуатації автомобільних доріг. Хоч про це й без роз'яснення кожному сопачівцю відомо. Того й домагаються вони уже котрий рік, щоб той шлях відповідав нормам, щоб по ньому регулярно курсував рейсовий автобус.

З одного удару дуб не впаде. З самих обіцянок не збудуєш ні клубу, ні містка, не відремонтуєш дороги. Проте керівники Володимирецького виконкому і Малинського комбінату комунальних підприємств, здається, твердо переконані, що головне — це створити чергову мильну бульку, сиріч відписку. Прокукурікали, мовляв, а там — хоч і не розвидняйся...

Г. ХОМЕНКО.

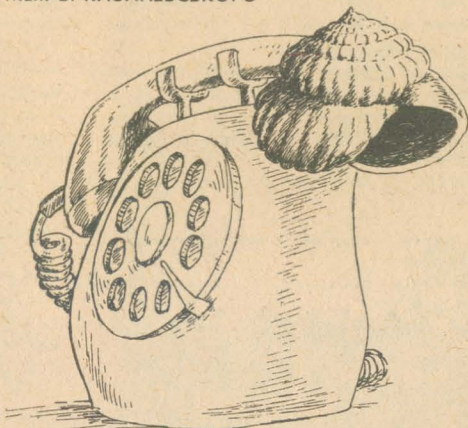

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Швидше б робочий день кінчався, бо так находився, що сил моїх уже немає.

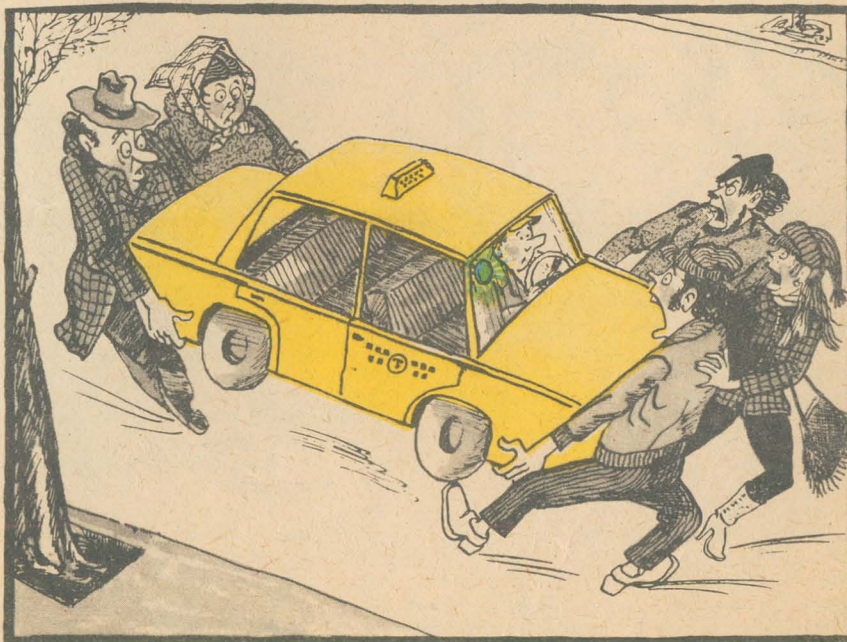
Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

В. Казаневський

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

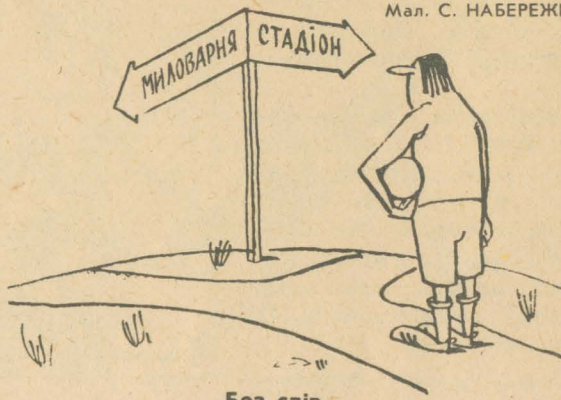
— Ми перші таксі піймали!
— Ні, ми перші!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я боюся, коли багато води.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

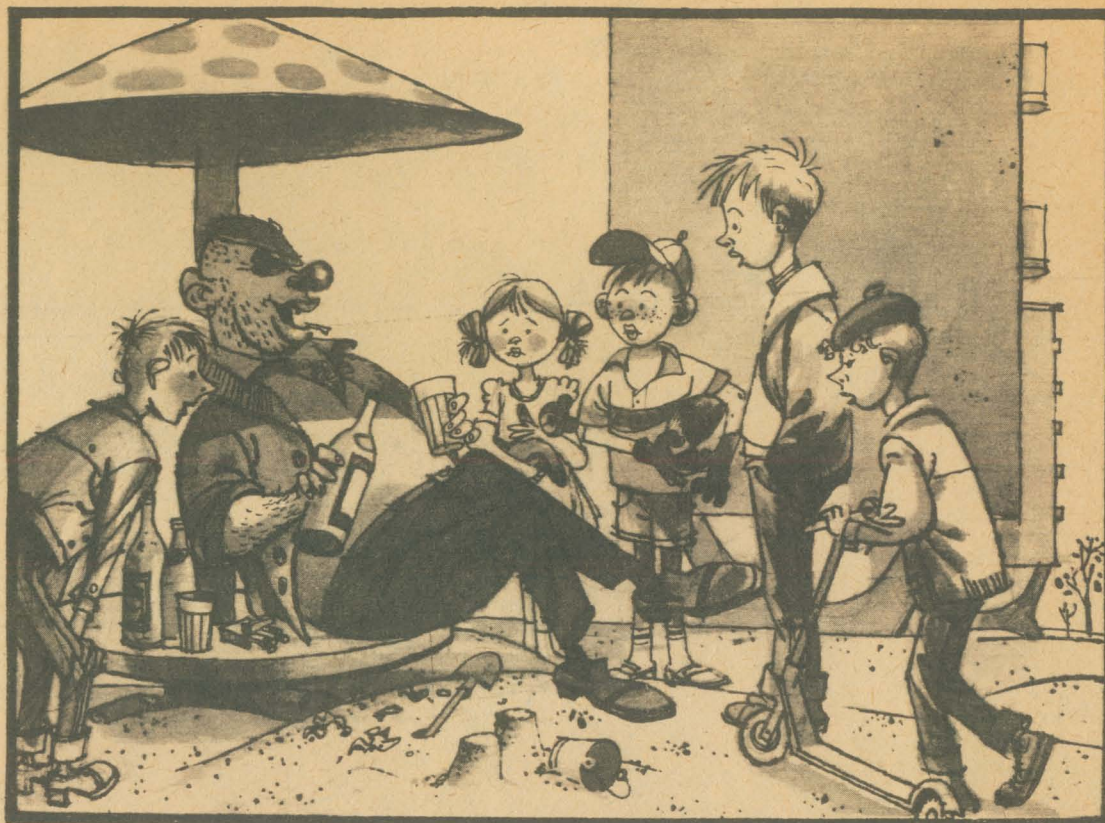

— Молодці! Сьогодні ви попрацювали з вогником.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кожного разу, коли начальник Бережанського райшляхрембуду Назаренку О. О. доводилося виїжджати з райцентру, він завжди старанно обминав село Нараїв. А коли хтось висловлював здивування з цього приводу, пояснював: «До того села дорога така, що сам чорт ногу зламати може. Краще об'їхати. Туди навіть автобус перестав ходити», — додавав він. Така дивна логіка тов. Назаренка примусила мешканців села написати про це до редакції. Перець з цим листом звернувся до Тернопільського обласного виробничо-технічного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів.

Як повідомив начальник облшляхбуду М. В. Боровий, викладені у листі факти при перевірці підтвердились. За незадовільне утримання автомобільних шляхів і незабезпечення виконання планів шляхових робіт Назаренку О. О. з посади звільнено.

— Ну що, пацани, чому вас спершу навчити — пити чи курити!

О, СІРКО, НО! Куди до буфету завертаєш? Я тебе заверну, мені в контору радгоспу треба, от вертатимось звідти, тоді — побачимо... А зараз ми повинні бути тверезими. Бо на нас і так пишуть кляузи-доноси, і так пальцями тичуть.

Кажуть, що я п'ю, буцімто не так давно ввірвався в одну хату і впав там п'яний, у чоботях, на білу постіль, то хазяї ледь спровадили мене; а з іншої хати начебто за ноги господар виволік... І це ще, Сірко, не все. Згадують, що іще в сімдесят восьмому році мене з бригадирства зняли. Мовляв, Сова тоді теж від хати до хати лемзав і вимагав випити, а потім серед шляху впав і лаявся. Брехня. Пам'ятаєш, Сірко, ти сам мене привіз, і не матюкався я, а лежав на возі й пісню співав. Ліричну — «Ой, зійди, зійди, ясен місяцю». А те, що собаки всієї Морозівки гавкали на мій спів, я не винен. Немає в них культури, поняття про естетику немає. Так, як і в тебе, Сірко, немає поняття, бо казали, що ти іржав, злякавшись мого голосу... Но, но, не пряди вухами! Бач, критики не любив... А хто її любить? Пригадую, в 1981 році, коли я під час живих десятих днів підряд пив... чи то пак, був не в формі, то на партбюро радгоспу так уже ж мене шпетили, так чехостили... Добре, хоч я на той час був рядовим слюсарем-наладчиком, а не бригадиром, то вони мені доганяку вліпили по партійній лінії і на тому обмежились. Директором тоді Дмитро Андрійович Маленко був, той, що зараз у Барішівському райкомі партії завідує відділом сільського господарства.

Що ти там, Сірко, фуркаєш? Не знаєш нового директора товариша Шовкуна — молодого, симпатичного? Добра в нього душа: тільки прийшов і сразу ж мене бригадиром поставив, бо такі кадри, як я, на дорозі не валяються. Но, но, Сірко, не іржи й не скаль зубів, бо батоном уперішчу. Знаю, на що своїм іржанням натякаєш: що в листопаді минулого року я знову запив... чи то пак, був не в формі п'ять днів, і трактористи не знали, де подівся їхній бригадир? Ой, Сірко, Сірко, несвідомий ти елемент, тварина ти бездушна. А от директор радгоспу Ігор Васильович Шовкун, а от секретар партбюро Григорій Миколайович Костенко і голова профкому Ольга Михайлівна Матак — душевні. Ні доганьки, ні наказки — нічого-нічого-нічого від них не було. Усі зробили вигляд, начебто нічого й не трапилося, хоча в табелі у мене проставлені прогули. І, мабуть, правильно вчинили, Сірко, бо що таке нещасних п'ять днів у порівнянні з 1072 днями? Не второпав? Поясню: ото скільки прогулоднів було в нашому радгоспі імені Тімірязєва за 1982 рік.

У тебе, Сірко, прогулів немає. Ти чесно їси свій хліб — тобто радгоспний овес, сіно та все інше. Хоч і стоїш у мене вдома ось уже більше п'яти років. Збруя на тобі радгоспна, санки та віз — теж радгоспні. Та й робота в тебе, як кажуть, не бий лежачого: возиш мене та мою жінку Любов Іванівну, обліковця тракторної бригади — тієї самої бригади, якою я керую. Деякі заздрісні елементи в селах

всій Морозівці городи обробляв. І, звичайно ж, не за гарні очі, не за дарма. Отак підробляв й ні на що не скаржився. А почав скаржитись після того, як у нього трактор забрали. На всіх. І на мене «бочку котить», мовляв, Сова М. Л. від алкоголю лікується. А чого ж критися — після того, як, гм-м... побуваю не в формі, звертаюсь до лікарів, уколи приймаю. Медицина у нас безплатна, то чого ж нею не користуватись...

Але, Сірко, наскільки пам'ятаєш, ні Любов Іванівна, ні я — у якому б стані не був, — ніколи не ганяли тебе почім здря, швидкості не перевищували. Не те, що головний інженер Алейников, який радгоспний транспорт використовує, наче власний, і їздить щодня додому в село Кірове Бориспільського району. Ну, хай би використовував, хай би їздив, але ж треба оберегати техніку. А він нап'ється й гасє по вулицях так, що кури в дворах полошаються, корови в стійлах ревуть і молоко перестають давати, бабусі хрестяться й шепочуть: «Господи, пронеси!» Не пронесло. Влетів таки самоскидом у двір до Ольги Турченко. Метрів десять паркану зніс, дерево звалив і на пенюку завівся машиною. Збіглися люди, а він вивалився з кабіни й на ногах не встоїть. Рама у самоскида деформована, буфер погнутий, радіатор розтрощений, одне слово, угробив машину. Але й цього мало. Бачать люди: знову лізе в кабіну — їхати. Йому кажуть: «Не роби цього, Михайловичу, в радіаторі води немає, мотор пропаде!» А він кричить: «Розійдись! Хто головний інженер радгоспу імені Тімірязєва? Хто в техніці краще кумекає?!» І «докумекався»: завів мотор, з пенюки зіскочив і рвонув додому — без краплі води в радіаторі!.. Звичайно, двигун ляснув... А тепер, Сірко, можеш оцінити добрість товариша Шовкуна, все село знає, що Алейников був п'яний, коли гасав вулицями Морозівки, а директор повірив його заяві, що, мовляв, це нещасний випадок, він тільки «швидкість перевищив»...

Куди, куди, Сірко, до магазину тупаєш? Прямує до контори! Ну, взяв собі за моду... Сказав, вертатимось додому, тоді й заїдемо. Зараз у нас будуть невеличкі збори й там, очевидно, товариш Шовкун хвалитиме бригадира тракторної бригади Миколу Леонітовича Сову. Так що до цього моменту не можна й краплі, а тоді... Ти не іржи, Сірко, не іржи, такі кадри, як я, на дорозі не валяються. Но, Сірко, но...

Розмову М. Л. Соби з конем Сірком записав, а до всього ще й факти перевірів спец. кор. Перця Ів. НЕМИРОВИЧ.

Київська область.

Но, Сірко, но!

Морозівці та Бзові патякають, буцімто ми не маємо права тримати радгоспного коня вдома й розпоряджатися ним, як своїм власним. Усі директори — і Шовкун, і його попередники дозволяли, отже — маємо.

А потім, Сірко, що таке одна кінська сила — проти двадцяти п'яти кінських сил? Не второпав? Це я — про трактор «Т-25», який протягом шести років тримав удома Федір Свиридович Сердюк. Та й зваж, Сірко, ми ж тобою не оремо, не культивуємо на чужих городах, хіба так щось по господарству в себе. А Сердюк своїм (тобто радгоспним!) «Т-25» мало не

ПО- РОДИННОМУ

ГУМОРЕСКА

Коротка телефонна трель заповнила квартиру. Василь Дем'янович підійшов до апарата.

— Слухаю, — знявши трубку, сказав він.

— Село Зарічне замовляли? — поцікавився жіночий голосок.

— Замовляли, замовляли, — поспішив запевнити Василь Дем'янович.

— Зараз будете говорити.

— Маша! Манюня! — гукнув Василь Дем'янович дружину. Та зайшла до кімнати і зупинилась поруч. — Зарічне... Зараз про все й домовимось.

— От і добре, Васю. А то справді давненько ми у мами не були. Я вже скучила.

— Чесно кажучи, і мені хочеться побачитись з тестем і тещею, — притискаючи трубку до вуха, погодився Василь Дем'янович. — Поїдемо по-родинному. На них подивимось. Вони — на нас. Адже не чужі.

У трубці щось тріщало, клацало, шипіло. А через хвилину Василь Дем'янович почув голос тестя:

— Алло!.. Алло!.. — гукав той у трубку.

— Максиме Панасовичу... Драстуйте... Це ми...

— Ти — Васю?

— Еге ж. Вирішили до вас у гості приїхати. Давненько не бачились.

— Молодці!.. — зрадів Максим Панасович. — Коли ж на вас чекати?

— У цю суботу. Днів на три. Ми з Машею на понеділок відгули візьмемо. Як ви там живете?

— Нормально.

— А діла як? Що новенького?

— Новенького? Корова ось-ось отелитися має.

— Так ви що — без молочка сидите?

— Еге ж, Васю, ждемо телятка. Клопотів додасться. Але це не біда. Тут от кури не несуться.

Другий тиждень хоча б тобі яєчко! І що воно за лихо?

— Зовсім, чи що? — затурбувався Василь Дем'янович.

— У тому-то й штука, що зовсім.

— Це справді неприємність, — розгублено прогуквав зять.

— Що ти кажеш? Тебе погано чути.

— А мед уже качали?

— Який там мед! Холодно. Бджілка не літає. От і качати нічого.

— Ну, а сало? З салом як?

— А що — сало? — не зрозумів Максим Панасович. — Сало ми ще до свят поїли.

— Ясно, — зовсім кволо протяг зять.

— Ви як там, Васю?

— Що нам зробіться. Живемо — хліб жуємо. А гуси, качки?

— Які гуси? Про яких качок ти питаєш?

— Вибачте, зовсім забув. Ви ж їх не держите.

— Так коли, кажеш, приїдете, Васю?

— Та тут ось... Ми, звичайно...

— У суботу? Мати вже зачекалась. Все виглядає.

— Хотіли у суботу, Максиме Панасовичу. Але воно знаєте як? Адже у нас робота... Та воно і по дому щось зробити треба.

— Треба, треба, Васю. Так коли?

— Навіть і не знаю, Максиме Панасовичу, коли до вас і вивеємось.

— Приїжджайте. Будемо раді. Чекаємо.

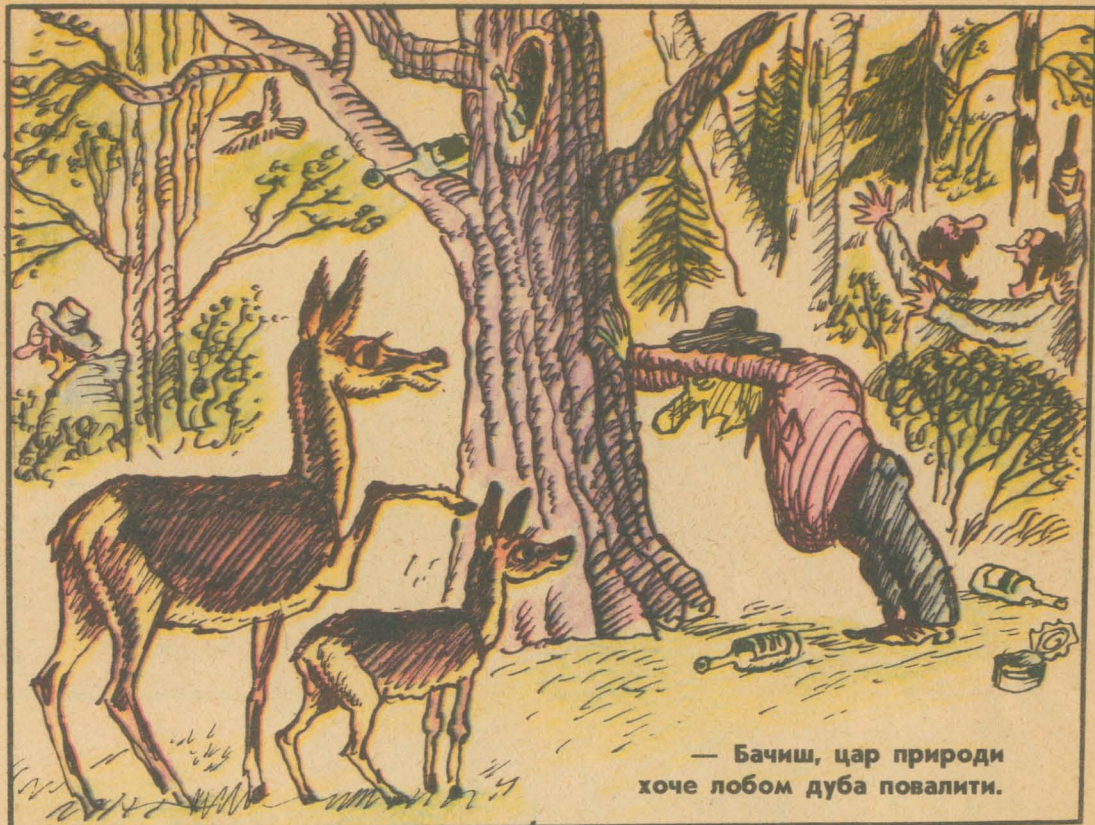
— Бувайте здорові, — Василь Дем'янович поклав трубку.

Невдоволено глянувши на дружину, сердито кинув:

— А ти ще не хотіла телефонну розмову замовляти. Добре, що поговорили. А то — поїхали б...

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.

— Бачиш, цар природи
хоче лобом дуба повалити.

● Зелений Друг, але на-
дійний.

БОТАНІЧНІ АФОРИЗМИ

● Пень, а значився Діловою
Деревиною.

● Царицю квітів і колюч-
ки прикрашають.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

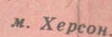
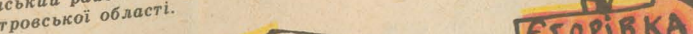
— Коли ви думаєте закінчити об'єкт?
— Прийме комісія, а там видно буде.

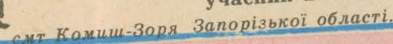
с. Держинка
Великомихайлівського району на Одещині

Криничанський район
Дніпропетровської області.

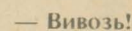
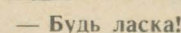
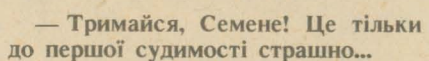
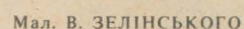
м. Івано-Франківськ.

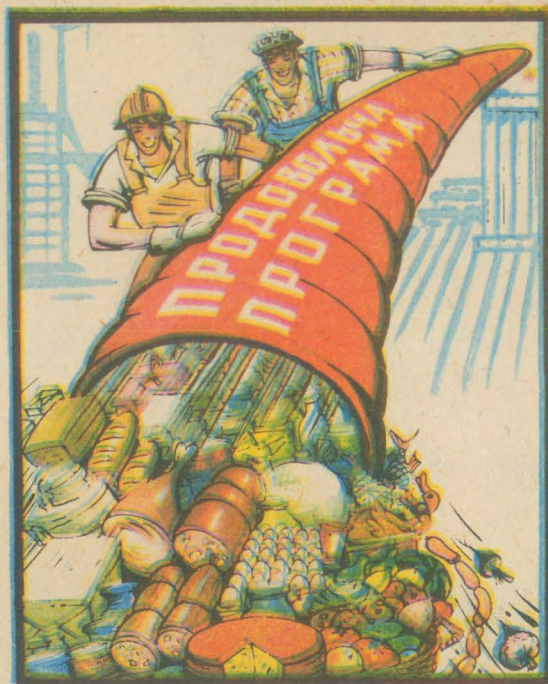
За дорученням 600 мешканців будинку —
Херсон. **Б. ЗМІЄВСЬКИЙ.**

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

розвіють в пух і прах,
якщо не вдарить вчасно
їх по липких руках!

Голова колгоспу А. С. Бабенко завжди був дуже заклопотаний. Заклопотаний тим, щоб поменше мати службових, господарських клопотів, а побільше — клопотів вузько особистого, ба навіть інтимного характеру. І це йому у принципі вдавалося.

Передусім, Бабенко занедбав роботу. Цілком наплював на дотримання фінансової дисципліни. І сумні наслідки не забарилися. Особливо багато їхросло у будівництві та реконструкції різних колгоспних об'єктів. Нарядів на виконанні роботи ніхто не розглядав, об'єктів тих ніхто не приймав і актами не оформляв. З вини голови колгоспу А. С. Бабенка і головбуха К. Г. Адаменка вісьмом

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

шабашникам лише у минулому році не обгрунтовано виплачено 65,8 тисячі карбованців, у тому числі за приписками — 25,6 тисячі.

Далі Бабенко став активно нехтувати думкою колгоспних спеціалістів. Коли ж хтось із них пробував висловити своє обурення цим, Бабенко тут же починав цькувати його. Причому досить своєрідно.

Усе це дуже добре знав секретар парткому Н. Н. Воронов, однак не вжив ніяких заходів, щоб покінчити з негідними вчинками голови. Одержавши про це лист із колгоспу імені

Леніна (Володарський район Київської області), Перець звернувся до обласного комітету партії з проханням розібратися й дати належну оцінку діям колгоспних керівників.

Секретар Київського обкому Компартії України тов. Н. Ткаченко повідомив редакції про те, що перевірка на місці підтвердила викладені у листі факти. Наслідки перевірки розглянуто на партійних зборах колгоспу та на бюро Володарського райкому партії. Рішенням бюро Бабенко А. С., Воронов Н. Н., Адаменко К. Г. виключені з членів КППС і звільнені з їхніх посад.

Нині районна прокуратура детально розслідує факти зловживань у колгоспі.

Siemi з того евіту

ПІДТВЕРДЖЕНО ПРОТОКОЛОМ...

У невеликому іспанському місті Кастельон-де-ла-Плана є фабрика грун. І от якось уночі мешканці сусідніх із фабрикою будинків повідомили поліцію, що на фабриці коїться щось незрозуміле: звідти несе сильним чадом. Поліція проникла на фабрику, та, незважаючи на запах горілого, ніякого вогню не виявила. До того ж раптом полетіли на підлогу складені штабелем груни.

Поліцейські чини склали протокол, у якому цілком серйозно зазначили: «На фабриці діяли привиди».

БЕЗВІРНИК

Підупадає в людях віра. Отож один пастор пресвітеріанської церкви міста Далласа (США) задумав зміцнити її в душах своїх прихожан. Для цього він узявся відтворити на різдво в церкві ту обстановку, в якій, згідно Біблії, народився Христос. Оскільки ж у святому письмі говориться, що народився він у хліві, то в церкву приволокли молодого бичка. Але бузівку чомусь не припала до смаку покладена на нього висока місія, і він

геть перекапустив увесь сценарій — розбушувався, зірвався з прив'язі та наробив у храмі шарварку. А далі вискочив надвір і, задерши хвоста, пустився гасати вулицями міста. Довелося покликати на поміч поліцію, яка й уговтала його.

У ТИХОМУ КУТОЧКУ

Статистика свідчить: у Швейцарії щогодини чиниться 44 крадіжки зі зломом; щодня в квартири швейцарців вламуються 1056 злодіїв, які при цьому викрадають усілякого добра на 640 тисяч франків. За 1981 рік, як повідомив інформаційний центр об'єднання швейцарських страхових товариств, сума здобичі злодіїв та грабіжників становила 235 мільйонів швейцарських франків, а кожен сьомий застрахований швейцарець став жертвою нападу кримінальників.

До цього тільки додамо, що Швейцарія — країна невелика, і вважається вона однією з найспокійніших країн Західної Європи.

ЛЮБОВ ДО...

Фульвіо Черутті побрався законним шлюбом із Піа Куріоні з італійської

провінції Навара. «Піа подобається мені більше, ніж двадцятилітні», — каже молодожон. Його обраниця теж задоволена. І для цього в кожного з них є своя причина: 19-літній Фульвіо дав можливість своїй дружині долучити до свого імені титул маркизи, яким він володіє, а 84-річна Піа Куріоні, будучи однією з найбагатших землевласниць, долучила йому до титулу багатство. В порівнянні з цим, як можна судити, вікова різниця в 65 років для них нічого не важила.

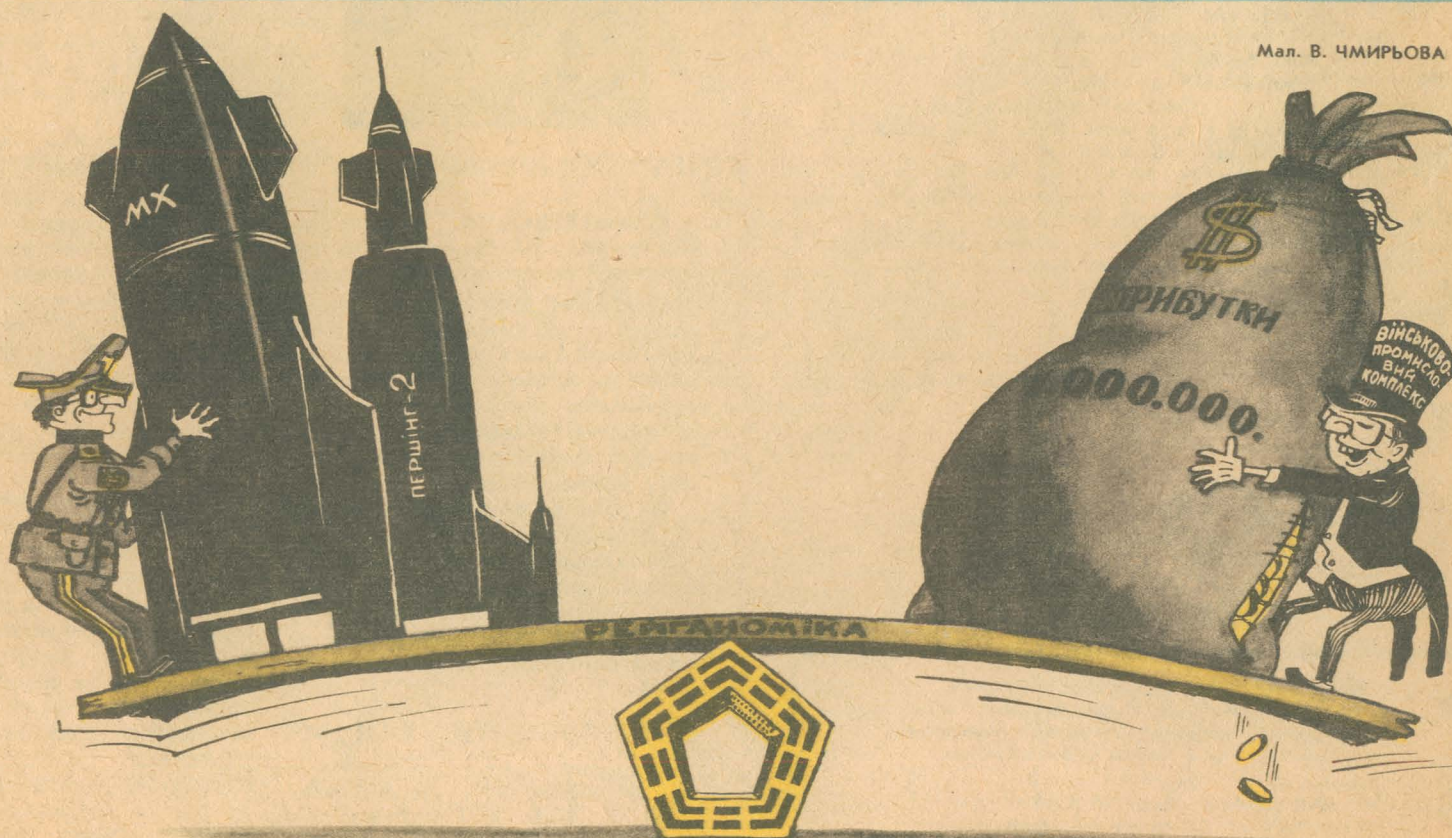

З МЕДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

В одну лікарню ірландської столиці — міста Дубліна зайшов досить таки п'яний чоловік і попросив, щоб йому «вилікували голову», на якій «невідомо звідки» взялися різані рани. Студент-медик, що проходив там практику, зашив йому усі ті рани. А через дві години той пацієнт знову прийшов до лікарні — уже тверезий, але чимось дуже засмучений. Він поскаржився, що не може зняти свого волосся. Старанний огляд показав, що студент пришив клієнтові до шкіри голови його парик.

І сміх, і гріх

Збалансованість.

ГУМОРЕСКА

Над Безкумним, котрий сидів за столом, схилилися троє. Всі настроєні вельми рішуче. Перебиваючи один одного, радили:

— Пиши! В область пошлемо!

— Про нікудишній телефонний зв'язок напиши. Вже скільки років точаться балачки про це, а користі з того — катма! З тридев'ятим царством легше зв'язатися, ніж із кимось у районі. А якщо пожежа в сосняку?! Поки додзвонишся до пожежників, увесь ліс згорить.

— А спробуй-но викликати «швидку допомогу»...

— У будь-якому випадку її не дочекаєшся, бо вона возить головлікаря на водоймище — рибалити...

— Про це теж напиши.

— І про дороги, котрі — наче море у трибальний шторм. Так море хоч відштормить — і стає гладеньким, а наші шляхи не знають, що таке штиль. Ні проїхати ними, ні пройти...

Коли три сторінки були списані дрібним почерком, Безкумний поставив під текстом свій підпис і простягнув ручку одному з радників:

— Розпишишся.

Той потягся до самописки, та враз, ніби обпікшись, відсмикнув руку.

— Ні, хай хтось інший...

— Щось не так написано?

— Все так. Але... — зашарівся. — Начальник райвузла зв'язку — двоюрідний дядько чоловікові моєї сестри.

Безкумний звернувся до іншого:

— Підпишишся ти.

— Та, — такнув той, — не можу я.

— Теж через дядька?

— Ні, через свата. Головлікар мені сватом доводиться.

— То підпишишся ти, — тицьнув ручку третьому.

— Та я б охоче, але... Начальник дорремування родич моїй племінниці. Коли я підпишусь, мене неправильно зрозуміють.

— А мене, значить, правильно зрозуміють? — обурився Безкумний, глянувши на свій самотній підпис на папері.

— Правильно! — в один голос вигукнула трійця правдолюбів. — Бо ти тут хто? Ніхто — ні брат, ні кум, ні сват нікому в районі. Просто приїжджий. Отже, можеш писати. А ми — ні...

— Коли ні, то навіщо наговорили мені оте все?

— Щоб швидше порядок навели. Бо скільки можна терпіти оте безладдя! Та ти не хвилюйся й будь певен: ми твої однодумці і беззастережно підписалися б під листом, але... нас можуть неправильно зрозуміти...

Віктор МУРАВЬОВ.

м. Харків.

ПОСТРИЛИ З ЛУКА

● Пора б декому знати, що зазнайство — це тільки самовизнання.

● Досить оригінальний хам: ображає при допомозі слів «вибачте» і «будь ласка».

● Коли поет не може придумати заголовка — ставить три зірочки.

● Характерне для всіх людей: ніхто не ображає себе.

● Плагіаторові доступні всі жанри.

● Рибу не беруть за хвіст, коли хочуть її втримати.

● Чекаючи небезпеки спереду, час від часу оглядайтеся й назад.

Дмитро АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косієвського району
Івано-Франківської області.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

З о з у л я: — Тут не знаєш, куди своїх приткнути, а вони з чужими носяться.

Байки без моралі

ДЕДУКЦІЯ

— Смачний був Черв'як, — промовила Риба, тіпаючись на березі, — тільки чого це йому заманулося на гачок почепитись?..

СПІВСТРАЖДАННЯ

— Ви гадаєте, мені добре живеться?! — бідкався Мозоль. — Кожен так і норовить на мене наступити...

м. Київ.

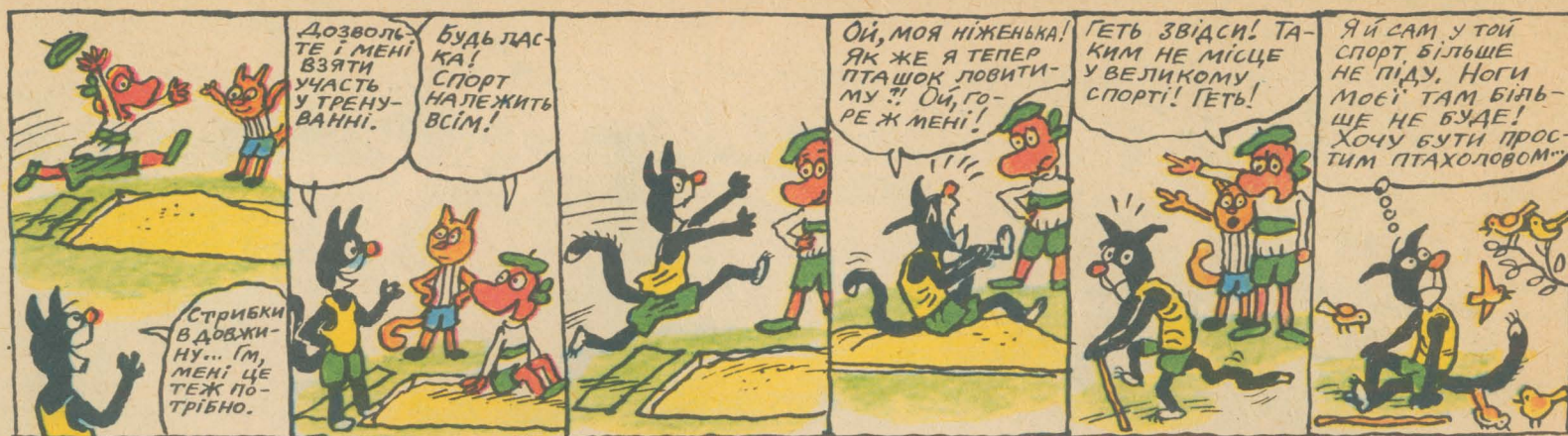
Гриць ГАЙОВИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

На кухні оковамилювачів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ВРАХУВАВ

Посадив Сергійко вишеньку. А поливати її, щоб краще росла, забуває. Тому батько кожного дня й нагадує йому про це.

Якось після чергового такого нагадування Сергійко й каже:

— І як це я тоді не додумався? Ніяких би турбот не мав зараз, якби посадив її біля будинку.

— Де саме? — уточнює батько.

— Під водостічною трубою.

ОБОВ'ЯЗКОВО

Михась каже своїй бабусі:

— Сьогодні вчителька казала нам, що перед тим, як братися за книги та зошити, необхідно мити руки.

— Правильно, Михасю, — відповідає бабуся. — Обов'язково треба. І не тільки перед цим, а й після того, як берешся за такі зошити, як у тебе.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЯБЛУКА

Марійка з'їла яблучко і просить:

— Мамо, дай мені ще одне яблучко.

— Не можна, донечко. Вже пізно.

Яблучкам давно пора спати.

— Мамо, то маленьким пора вже спати. А ти мені дай велике яблучко!

ОЛІВЦІ

Вова має різнокольорові олівці. Тато купив. Зеленим хлопчик малює траву, голубим — небо, а синім — річку.

Красиві малюнки. Та Вова не зовсім задоволений. Він скаржиться:

— Намалював би нашого Рябка, та не маю рябого олівця. І фарби рябої в мене нема...

ПІВЕНЬ

Віталік і Сергійко розглядають книжечку. Ось малюнки, а ось букви.

До хлопчиків підходить півень. Він підбіг до книжечки і клюнув одну букву. Думав, що то зернина. Сергійко сміється.

— Який дивак... Не може відрізнити букви від зернини...

— Не дивуйся, — каже Віталік, — наш півень іще в школу не ходить...

Степан ГРИЦЕНКО.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

ТЕЖ ПРАВИЛЬНО

— Іди, Івасику, до хати, Учitisь будем рахувати.

Це що у мене у руках?

— Один цвях!

— Диви, розумна голова!

А зараз цвяхів скільки?

— Два!

— Вгадав, лиш носа не дери...

А це вже скільки?

— Скільки?.. Три...

— І це ти правильно сказав.

А скільки ж зараз я узав?

Івась подумав і тихенько:

— Великі два і два маленькі!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як ти вважаєш: можна біля джерельної води сидіти і спрагою мучитися? Складнувати, скажеш, нелогічно? А от ми, добра половина жителів села Заслучне Красилівського району, опинилися саме в такій ситуації. Річ у тім, що в 1981 році у нашому селі на березі річки Случ побудували водонасосну станцію, яка подає воду в Хмельницький. Після цього в частині криниць не лишилося її ані краплі. Щоправда, будівельники обіцяли нас не забути, прокласти для цієї частини Заслучного водопровід, але ця обіцянка так і лишилася писаною вилами по воді. І тепер нам доводиться доставляти воду бочками, бідонами за півтора-два кілометри. Писали ми в облвиконком,

звідти приїздив у вересні минулого року чоловік, теж наобіцяв чимало, проте все так і лишилося по-старому.

Жителі села.
Усього 15 підписів.

Хмельницька область.

Хочемо з тобою порадитись. Нам здається, що треба підібрати нову

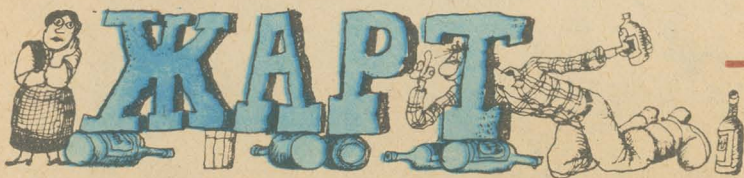
назву для нашого кафе. Точніше. Зараз воно називається «Світанок», але більше, думається, підійшла б для нього назва «Вічність». Річ у тім, що його ремонтують з 1979 року, але й досі провітку в ремонті не видно. Є й інші варіанти. Іще в тому ж таки 1979 році з облспоживспілки заповнили нас, що за якийсь місяць-два кафе доведуть до пуття, та ця обіцянка так і залишилася цяцянкою. То, може, так його і назвати? Звичайно, якщо колись дочекаємося кінця ремонту.

З. ПИСЬМЕННИЙ,
житель села Чечеліївки
Петрівського району
на Кіровоградщині.

Мал. А. БОРДУНІСА

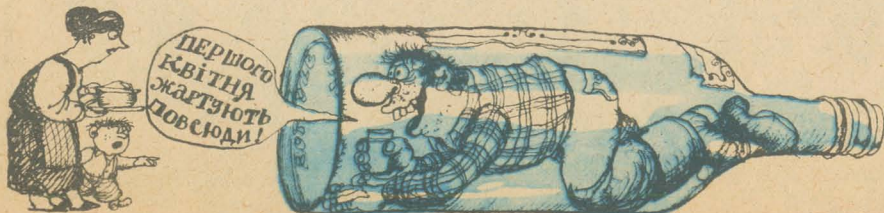
— Куди пошлете, туди й піду. Мені однаково, де не працювати.

Зранку, ще в ліжку, дружині своїй
Мовив серйозно тверезий Андрій:
«Все! Випивати не буду віднині!»
Радісно, тепло зробилось дружині.
«Чом?» — запитала розчулена жінка.
«Досить свідомо псувати печінку!»
В серці давно відчувались болі.
Тринькати гроші в буфетах доволі!
Треба ходити в кіно, у театри,
Свіжим повітрям подихати варто,
Бо не повітрям — півлітрою дихав,
Сам відчуваю: далеко заїхав.
Кожна чарчина вже цвинтарем пахне,
Від алкоголю хай тіло прочитає...»
Сльози в дружини упали з очей,

Голову хилить йому на плече:
«Добре, що взявся нарешті за розум.
Більше даремно не литиму сльози.
Як не радіти: припиняться сварки!
В мене ти вартій останньої чарки.
Ще почасться — і крапка навіки!»
Чарку, закуску несе чоловіку.
Випив: «Хай буде оця не востаннє!»
«Як? — у дружини в очах здивування,
Щойно ж казав про печінку, театри...»
— Любо, ну як не збагнула ти жарту?
Квітеня почався! І знають всі люди:
Першого квітня жартують повсюди!

Василь МАРТИНОВ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДОВІВ

Варить мати борщ. Кинула туди двоє курчат. Побачив це син, студент фізмату, і каже:

— Хочете, мамо, я доведу математично, що там не двоє курчат, а троє.

— Та ну тебе, — одмахнулась мати і робить своє діло.

А батько тільки усміхнувся, коли син приніс аркуш паперу...

Сіли обідати. Поїли борщ, а батько і каже:

— Ну, а тепер стара, діставай собі курча, мені курча, а син хай ловить те, що довів.

Повідомив О. ЖЕЛЕЗНИЙ.

м. Стаханов
Ворошиловградської області.

СВІДЧЕННЯ

Було це за старих часів. У одного чоловіка вкрав злодій колесо від воза. А той чоловік був сердитий на сусіда і вирішив подати на нього в суд, нібито це він украв колесо. Але ж потрібен був свідок. Пішов той чоловік до одного п'янички, який часто-густо, за могорич, виступав у ролі лжесвідка. Той погодився.

І от на суді суддя запитує «свідка»:

— Чи впізнаєте ви те колесо?

— Авжеж, упізнаю. Пане мировий суддя, я його знаю з тих пір, коли воно було ще маленьким колицям.

Повідомив Г. ПСАЛТИРЯ.

снт Степань
Сарненського району
Рівненської області.

ДІАЛОГ

— Ти мене поважаєш?

— Поважаю.

— Якби я вмер, ти дав би десять карбованців на винок?

— Дав би.

— Так давай зараз їх проп'ємо, а без вінка я обійдусь.

Повідомив В. ОЛЕКСЮК.

с. Івано-Франкове
Яворівського району
Львівської області.

ГІПНОТИЗЕР

Біля фонтану на лаві один пенсіонер розповідав другому:

— Кажуть, що існують у природі якісь флюїди, біотоки, телепатія. Не знаю, може, воно й так. А ось у тому, що я гіпнотизер, переконувався неодноразово. Варто мені зайти у трамвай або тролейбус та подивитися на юнака, який сидить на передньому сидінні, як він блискавично засинає...

Повідомив М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ

НЕ ТОЙ ПРОЧУХАН

Вельми вдячні тобі, Перче, що ти відгукнувся на нашу скаргу. Ти запитав, як у нас з освітленням тепер, після перевірки листа. А так само, як і раніше. Правда, на кілька днів електролампочки загорілися (певне, після твого втручання комусь дали прочухана). Та ось уже два тижні в селі знову темно — хоч в око стрель.

Недовго,
бачиться,
горіло...
Воно і справді темне діло.
Одне лиш ясно:
було дано
Слабкого вельми ПРОЧУХАНА.

Н. АФАНАСЬЕВА.

с. Вакулівка
Роздільнянського району
Одеської області.

Валентин КИРИЛЕНКО.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Сьогодні на ваших екранах ви бачите склад мінеральних добрив колгоспу імені Браташа, що в селі Малі Бубни Роменського району на Сумщині.

Можливо, дехто з вас здивується: чому це добрива у паперових мішках звалені просто неба, а не зберігаються в приміщенні? Але при уважнішому погляді на екран це запитання, гадаємо, у вас відпаде само собою. Приміщення це, як ви бачите, — чисто символічне. І незалежно від того, де ті добрива лежать — надворі чи усередині, — кінець їх чекає один: разом із талими та дощовими водами попливуть вони у колгоспний ставок і потруять рибу, як це вже не раз траплялося раніше.

Голова ж колгоспу Володимир Іванович Білашенко не потрапив у об'єктив кінокамери тільки з тієї причини, що саме в цей час виступав на районній нараді й, б'ючи себе в груди, запевняв, що вже цього року неодмінно доб'ється високих урожаїв зернових і технічних культур. Досі вони, ті врожаї, були менш ніж скромними: минулого року, наприклад, тут зібрали з гектара по 9,2 центнера гороху, по 14,1 ячменю, по 17 жита, по 6,2 проса, а картоплі аж по 20 центнерів — у два з половиною рази менше, ніж посадили!

Про те, скільки риби буде виловлено цієї осені у колгоспному ставку, голова, кажуть, скромно промовчав.

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Ма захистеєе Графомана.

О видатні! Не зневажайте Графомана,
Не кишайте, хай треться коло вас,
І кожен жест, і кожне слово ваше
Сумлінно хай фіксує повсякчас.
Бо час мине, настануть інші дні,
Ще інші дні покотяться за ними —
І ваші твори, нині видатні,
Так може статися, не будуть видатними.
Так може статися, що й ваші імена
Поглине забуття густий туман —
«Усе міняється, оновлюється, рветься...»
Та не помре живучий Графоман!
Його не вкосять горе і біда,
Своєї зоряної миті він діждеться,
За стіл усядеться і все, що слід, згада,
Та ще й прибреше гарно, як ведеться.
Себе у центрі виставить побідно
На тім на мемуарнім полотні...
Але ж і вас згадає принагідно,
О видатні!

Вільям ЛІГОСТОВ,
який у данім разі
виступає в ролі адвоката.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— У нашому магазині є хтось нечистий на руку.
Зекономив я собі пару кіло м'яса, сховав його під
прилавком, а вже якийсь негідник поцупив.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«У сфері діяльності дружинників попадається багато людей».

(З доповіді).

Надіслав К. РОДИК.

«Переважає більшість рибалок у нас виловлює рибу стихійно, часто забороненим, браконьєрським способом. А є ж добровільне товариство, яке повинно їх об'єднувати».

(З райгазети).

Надіслав А. ДЗИСЬ.

«Продаються бочки годні на дрова».
(Об'ява на базі).

«І голова добре знає за не поладки, та тільки ходить і мовчки дише».

(З протоколу).

Надіслав М. КОТЛЕР.

«Довгою була дорога до Москви, а коли випав сніг, то стала ще довшою».

(З учнівського твору).

Надіслав В. САВЧУК.

«НАЧАЛЬНИКУ к-з «РОДИНА»
Васильєвское МРТУ обязывает Вас до 5.1—1983 г. сообщить нам об остатках угля и дров на 1.1.1983 г.

В случае предоставления сведений об остатках вы будете лишены фондов угля на 1983 год.

Начальник МРТУ Н. Т. Серый.

Надіслав Б. МУХІН.

«Председателю правления колхоза им. «Украина» тов. ТЕРЛЕЦКИЙ Н. П.

Правление Николаевского райпотребсоюза просит Вас оказать помощь в выделении бензовоза для завоза керосина в отсутствующие магазины, находящиеся на территории Вашего колхоза...»

Надіслав І. ТИТАРЕНКО.

«Терміново зі всіх машиністів взяти аналізи: води до обіду, пального після обіду».

(З оголошення).

Надіслав І. КОЗИР.

Гумор наших побратимів

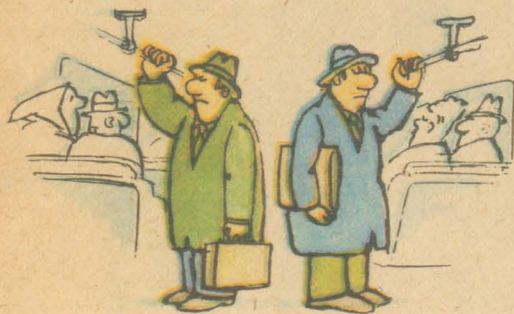
Малюнки з журналів: «ДАДЗІС» — Рига, «КІПЕРУШ» — Кишинів, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ЧАЯН» — Казань, «МУШТУМ» — Ташкент.

Мал. В. Тіко

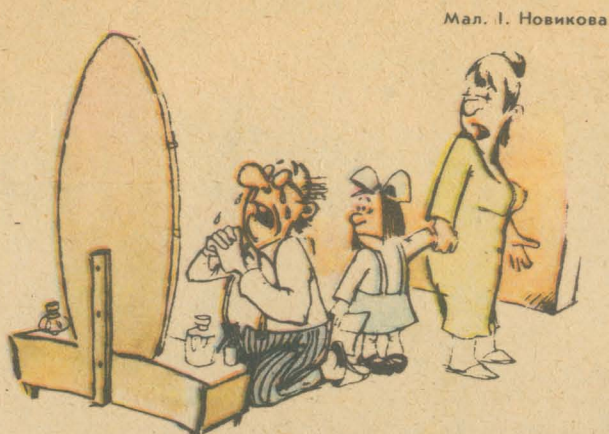

— Чого ти плачеш!
— Перейшли на новий метод: по роботі і зарплата...

Мал. А. Делтуви

Без слів.

Мал. І. Новикова

— Не нервуй татка — його завтра викликає слідчий прокуратури.

Мал. Х. Рахматуллаєва

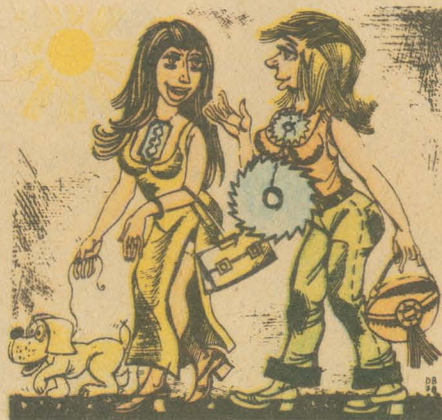
Співавтори.

Мал. В. Феоктистова

Мал. Д. Брейкшіса

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Вже котрий раз керівники місцевого колгоспу у селі Заріччя (Львівська обл.) обіцяли відремонтувати клуб і «наступної весни» відкрити. Такі обіцянки-цяцянки вони дають вже п'ять років. Молодь села написала про це редакції. Листа було надруковано у № 19 журналу за 1982 рік.

Після виступу Перця секретар Жидачівського райкому Компартії України тов. Брич повідомив, що райвиконком розглянув це питання на нараді, затвердив графік ремонтних робіт. Було подано допомогу в придбанні будівельних матеріалів, і тепер роботи вже повністю завершено. А капітально відремонтований клуб нарешті відкрив свої двері.

◆ У «Перці» № 20 під рубрикою «Чи знаєте ви, що...» було вміщено замітку, в якій йшлося про те, що у селі Вороновиці (Вінницький район) вже давньенько телефонні апарати мовчать.

Як повідомив редакції головний інженер Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. В. Поляков, нині в селі уже введено в дію нову автоматичну телефонну станцію.

◆ «Щасливчик» — так називалася замітка («Перець» № 21 за минулий рік), в якій писалося про те, що у місті Херсоні, посилаючись на відсутність тари, приймальні пункти не приймають від населення склопосуду.

Начальник Херсонського обласного управління торгівлі В. С. Чайковський повідомив редакції, що такі факти відповідають дійсності. На своїй нараді облвиконком, з метою поліпшення збору склопосуду, зобов'язав керівників відповідних промислових підприємств виділяти торговельним організаціям необхідну тару та приймати від них зібраний склопосуд без обмеження.

◆ У місті Славуті (Хмельницька обл.) по вулиці Р. Люксембург прорвало водопровід, і чиста питна вода цілодобово текла цією вулицею. Про це до редакції надійшов лист.

Голова виконкому Славутської міськради В. М. Мосійчук повідомив, що водопровідну мережу відремонтовано.

◆ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що у селі Котівка (Житомирська обл.) сільрада і місцевий колгосп ніяк не домовляються, кому ж слід відремонтувати місток. А тим часом мешканцям села щодня доводиться робити добрячий гак.

Голова Андрушівського райвиконкому О. Д. Стельмах повідомив редакції, що силами колгоспу «Україна» збудовано нарешті новий місток.

◆ «Чи не допоможеш, Перче, нашим кооператорам підібрати продавця для продовольчого магазину у селі Красилівці (Чернігівська обл.), бо магазин уже три місяці стоїть зачинений», — так писали жителі цього села. Редакція з цим листом звернулася до Козелецької райспоживспілки.

Як повідомила Перцеві заступник голови райспоживспілки Н. В. Набильська, продавця підібрано, і магазин вже працює.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 8 (1146)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.03.83. Підписано до друку 04.04.83. БФ 15317. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.512.000. Зам. 01398.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

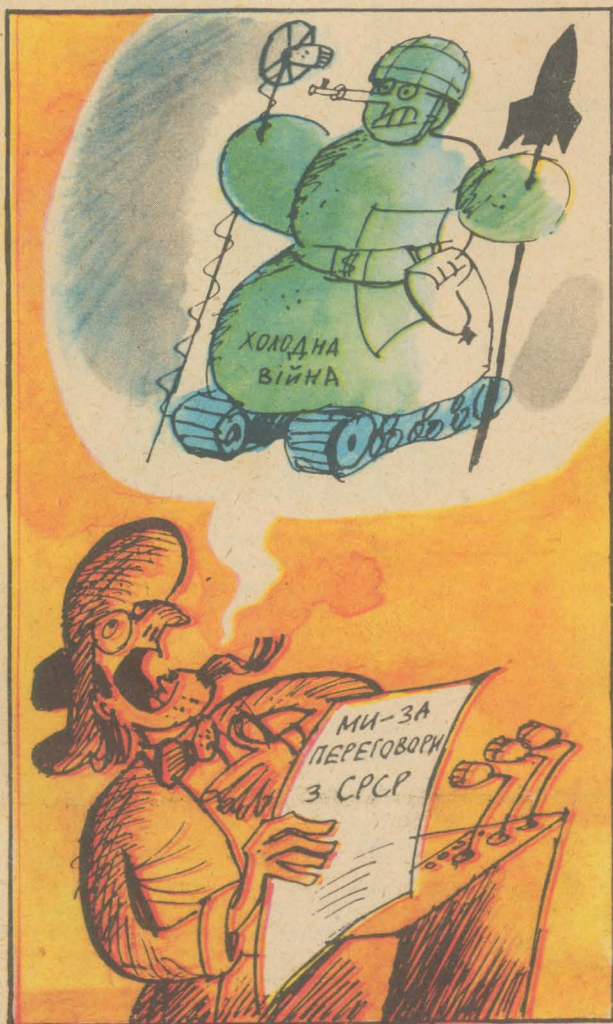
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Приказки народні на теми міжнародні

«На язиці медом, а на думці льодом».

«Посади свиню за стіл, вона й ратиці на стіл».

«Даю тобі кісточку, хоч лижи, хоч надалі держи».

«Думкою в небі, ногами в постелі».

«Три брехуни однієї правди не скажуть».